

dvou letech, počítajíc nazpět ode dne příklepu, neprávem však rekurentce přihlášené dávky za druhé období 1930 nepřikazuje z důvodu, že přihláška jest neurčitá, ano v ní není uvedeno, které příspěvky jsou splatné po 13. září 1930, nýbrž zahrnuje v sobě příspěvky za celou druhou polovici roku 1930. V projednávaném případě stal se příklep 13. září 1932, doba dvou let počala běžeti 13. září 1930 a teprve po tomto dni staly se splatnými přihlášené příspěvky k úrazovému pojištění za druhé období roku 1930. Splatnost jejich nastala podle § 28 a 29 min. vyhlášky ze dne 24. ledna 1889, čís. 13 ř. zák. a § 21 zák. čís. 1/88 ř. z. změněného § 6 zák. čís. 300/21 dnem 15. ledna 1931, tedy v posledních dvou letech od příklepu. Stalo-li se přihlášené pojistné za druhé pololetí roku 1930 splatným v dvouletém rozpětí zákonem stanoveném a v přihlášce se uplatňují nedoplatky splatné za dva roky počítajíc zpět od příklepu, tedy příspěvky splatné v době od 15. ledna 1931 do 13. září 1932 není přihláška neurčitá, za jakou ji nižší soudy považují, a není důvodu k ní nepřihlížeti. Důsledkem toho bylo dovolacímu rekursu vyhověno a jak shora rozhodnuto (§ 233 ex. ř.).

Čís. 12836.

Byla-li žádost o povolení zajišťovací exekuce podle § 370 ex. ř. zamítnuta usnesením rekursního soudu, proti němuž podal vymáhající věřitel dovolací rekurs, nebránilo toto vyřízení vymáhajícímu věřiteli, by před vyřízením dovolacího rekursu nepodal k zajištění téže pohledávky další žádost o povolení zajišťovací exekuce podle § 371 čís. 1 ex. ř., když nastaly pro to podmínky potvrzením rozsudku a podáním dovolání.

(Rozh. ze dne 22. září 1933, R I 771, 772/33.)

Po vydání rozsudku první stolice podala vymáhající strana dne 3. června 1932 návrh na povolení exekuce zajišťovací, mobilární a záznamem práva zástavního, kterémužto návrhu bylo usnesením ze dne 3. června 1932 vyhověno. Proti tomuto usnesení podal dlužník rekurs, jemuž rekursní soud usnesením ze dne 16. září 1932 vyhověl a exekuční návrh zamítl v podstatě proto, že vymáhající věřitel neosvědčil ohrožení své pohledávky ve smyslu § 370 ex. ř. Proti tomuto usnesení podal vymáhající věřitel dovolací rekurs a před jeho vyřízením navrhl dne 8. února 1933 opět povolení zajišťovací exekuce na svršky a záznamem zástavního práva. Soud první stolice usnesením ze dne 9. února 1933 tomuto návrhu vyhověl, rekursní soud usnesením ze dne 16. května 1933 i tento exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající straně byla povolena a vykonána k zajištění téže pohledávky exekuce téhož druhu a na tytéž majetkové předměty dvakrát, což není přípustné, protože první zajišťovací exekuce jest ještě v platnosti, neboť usnesení druhé stolice návrh exekuční

zamítající nevešlo v právní moc, a podání rekursu nemá odkladný účinek. Soud první stolice neměl povolit novou exekuci, pokud prvá nebyla zrušena, a podáním nového návrhu téhož obsahu způsobeny byly straně povinné zbytečné útraty a věc byla jen zkomplikována zvláště tím, že v knize pozemkové jest táž pohledávka zaznamenána dvakrát.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu proti usnesení ze dne 16. září 1932, dovolacímu rekursu proti usnesení ze dne 16. května 1933 vyhověl a usnesení to změnil v ten rozum, že obnovil usnesení prvního soudu ze dne 9. února 1933.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu v usnesení ze dne 16. května 1933, že by měl žalobce zažádati znova o zajišťovací exekuci pro tutéž pohledávku na tytéž předměty až po vyřízení dovolacího rekursu proti usnesení ze dne 16. září 1932. Rekursní soud přehlíží, že každý z obou návrhů je založen na jiném skutkovém podkladu a že tedy oprávněnost každého návrhu jest posuzovati samostatně. První návrh podaný po rozsudku první stolice opřen byl o skutkový děj, podřaděný pod § 370 ex. ř., a žalobce v něm dovozoval, že by bez žádané exekuce vymáhání jeho nároku bylo značně stíženo. V druhém návrhu, podaném po potvrzujícím rozsudku odvolacího soudu a po podaném dovolání domáhal se žalobce ochrany podle § 371 čís. 1 ex. ř., aniž musil dovozovati ohrožení své pohledávky. Oba návrhy jsou tedy samostatné, při čemž podle povahy věci odpadlo by vyřízení druhého návrhu, kdyby bylo s konečnou platností vyhověno návrhu prvnímu. Formálně-právně nebránilo však vyřízení onoho prvního návrhu podání druhého, když exekuce k zajištění na základě prvního návrhu byla sice povolena soudem procesním, však toto usnesení změněno bylo v ten smysl, že se exekuční žádost zamítá. Žalobce nemusil nikterak upustiti od vyřízení dovolacího rekursu o prvním návrhu, nemusil na ně ani čekati, nýbrž směl k zachování přednosti před jinými věřiteli zakročiti o zajišťovací exekuci podle § 371 čís. 1 ex. ř., když nastaly pro to podmínky potvrzením rozsudku a podáním dovolání. Pokud jde o první návrh, vyložil správně rekursní soud v usnesení ze dne 16. září 1932, že žalobce neosvědčil ohrožení své pohledávky, jež má na mysli § 370 ex. ř. Co do druhého návrhu bylo však dovolacímu rekursu vyhověti, ježto důvody usnesení rekursního soudu, jak již bylo řečeno, neobstojí a návrh ten byl s hlediska § 371 čís. 1 ex. ř. podle spisů opodstatněn, což ostatně ani žalovaný v rekursu nepopřel.

Čís. 12837.

Při rozvrhu pohledávky, již složil poddlužník podle § 307 ex. ř. u exekučního soudu, jest přihlížeti k pohledávce vymáhajícího věřitele i tehdy, když nebyla přihlášena k rozvrhu.

(Rozh. ze dne 22. září 1933, R I 824/33.)